

Arrest

nr. 284 235 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2022 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer

Naam: B. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 02.10.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van fietsdiefstal.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.2.1. SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1 VAN DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN DE VREEMDELINGEN (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. ART. 1-3 WET 29 JULI 1991) IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

5.

Aan verzoeker wordt de maximumduur van het inreisverbod opgelegd op grond van volgende overwegingen:

- verzoeker zou zijn aangehouden "omwille van feiten van fietsdiefstal" en gelet op het "bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten" kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden;

- "Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden";

- "Een schending van art. 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt";

6.

De keuze voor de maximumduur van het inreisverbod wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing m.a.w. (in hoofdorde) gesteund op de "feiten van fietsdiefstal" waarvan de realiteit volgens de bestreden beslissing aldus vaststaat.

Dat verwerende partij de feiten van fietsdiefstal als feitelijk bewezen beschouwt, blijkt inderdaad genoegzaam uit de bewoordingen in de bestreden beslissing (eigen onderlijning):

- "feiten van fietsdiefstal";

- "bedrieglijk karakter en maatschappelijke impact van deze feiten"

- "betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden";

7. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De verwerende partij heeft ter zake een discretionaire bevoegdheid. Dit staat er evenwel niet aan in de weg dat zij op zorgvuldige wijze dient om te springen met de elementen die zij bij het bepalen van de duur betreft. (zie in deze zin: arrest RvV dd. 21.05.19 met rolnr. 221 508).

Verzoeker betwist formeel en met klem dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van fietsdiefstal.

Kernvraag is dus of de stukken in het administratief dossier toelaten te stellen dat verzoeker daadwerkelijk een fietsdiefstal heeft gepleegd, zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing

en waarop de keuze voor de maximumduur van het inreisverbod gesteund is. (zie in dezelfde zin: arrest RvV dd. 21.05.19 met rolnr. 221 508).

Uit de beslissing blijkt vooreerst niet dat enig proces-verbaal werd opgemaakt, minstens ligt dit niet voor. Wel bevindt zich in het dossier een summer TARAP/ RAAVIS-verslag "administratief verslag vreemdelingencontrole".

De vermeldingen in betreffend verslag zijn echter niet duidelijk, noch nauwkeurig en zijn voor interpretatie vatbaar, en laten niet toe vast te stellen dat betrokkene zich schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van fietsdiefstal.

Het is uiteraard niet omdat verzoeker werd aangetroffen in bezit van een fiets² waarvan beweerd wordt dat deze gestolen zou zijn, dat daarmee ipso facto vaststaat dat verzoeker ipso facto schuldig kan worden bevonden aan fietsdiefstal....

Opdat er sprake zou zijn van een diefstal dient sprake te zijn van een bedrieglijk wegnemen van andermans zaak, terwijl uit het dossier geenszins blijkt dat de fiets door verzoeker op bedrieglijke wijze zou weggenomen zijn.

Naast het betreffende RAAVIS-verslag ligt bovendien geen enkel ander stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een fietsdiefstal zou hebben gepleegd.³ Ook de bestreden beslissing bevat voor het overige geen enkele overweging waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich effectief schuldig heeft gemaakt aan een fietsdiefstal.

Met andere woorden: de in het administratief dossier aanwezige stukken laten niet toe te stellen dat verzoeker feiten van fietsdiefstal heeft gepleegd (waarvan verwerende partij wel uitgaat), zodat dit motief, dat werd betrokken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

2.2.2. SCHENDING VAN HET HOORRECHT – ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE

8.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

9.

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod met de maximumduur van 3 jaar opgelegd dat van aard is de belangen van verzoeker op nadelige wijze te beïnvloeden.

Voorafgaandelijk de totstandkoming van de beslissing werd verzoeker niet in staat gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken en heeft verwerende partij dan ook geen rekening gehouden/kunnen houden met diens opmerkingen.

Verzoeker spreekt geen Nederlands / Frans / Engels en er was geen tolk aanwezig om de gezegdes van verzoeker te vertalen.

Indien een tolk aanwezig was geweest, had verzoeker naar behoren zijn standpunt kenbaar kunnen maken m.b.t. de omstandigheden waarin hij in het bezit is gekomen van de betreffende fiets en kon hij bijv. standpunt innemen over zijn vermeende schuld en de nodige en nuttige feitelijke toelichting verschaffen, nl. dat hij deze fiets in geen geval op bedrieglijke wijze heeft weggenomen, doch wel dat hij deze heeft gekocht van een derde voor de prijs van 200 EUR, in contanten voldaan.

Zonder evenwel ook maar de minste mogelijkheid aan verzoeker te bieden om zijn feitelijk standpunt terzake kenbaar te maken en zijn argumenten c.q. verdediging te formuleren m.b.t. de hem ten laste gelegde fietsdiefstal, wordt door verwerende partij zondermeer aangenomen dat het verzoeker geweest is die de betreffende fiets heeft gestolen en zulks louter op grond van een niets-om-het-lif-hebbend RAAVIS-verslag waaruit hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker werd aangetroffen in bezit van de fiets (= gestald aan de voorgevel van de brasserie waar hij iets aan het drinken was).

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld

dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende te beschouwen is, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

2.6. *In casu* werd aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepalingen moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. *In casu* blijkt dat op 3 oktober 2022 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij door de politie werd staande gehouden wegens een winkeldiefstal mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook wees op het belang van de immigratiecontrole en overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van enige medische problematiek of enig gezinsleven of minderjarige kinderen die het inreisverbod in de weg staan.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een administratief verslag bevindt van FEDPOL opgemaakt op 2 oktober 2022 waarin verwezen wordt naar een proces-verbaal met nummer GE.55.LA.067156/2022 en waarin vermeld wordt: *“Betrokkene voldeed aan de beschrijving als verdachte inzake fietsdiefstal. Betrokkene na controle niet ingeschreven in het Rijk”* alsook dat verzoekende partij betrappt werd op heterdaad. Dat het proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt, kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde administratief verslag (cfr. RvS, nr. 12.574 (c) van 5 oktober 2017). Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de vermeldingen in voormeld verslag niet afdoende zijn opdat de verwerende partij hiermee rekening kan houden.

Waar verzoekende partij betwist dat zij een fietsdiefstal heeft gepleegd, wordt erop gewezen dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de fietsdiefstal mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal wegens fietsdiefstal werd opgemaakt. Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot een vermelding van de feiten waarvoor ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld, maar heeft zij ook de feiten toegelicht, meer bepaald dat het gaat om een fietsdiefstal en dat dit doet getuigen van een bedrieglijke ingesteldheid en zij door haar gedrag aldus geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde te zijn. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in de kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig relevant gegeven eigen aan haar zaak over het hoofd heeft gezien of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat in het geval van verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat zij niet gehoord werd met betrekking tot het inreisverbod.

2.7. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie zal een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet gehoord werd in een taal die zij begrijpt en zij aldus haar standpunt niet heeft kunnen kenbaar maken.

2.8. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij op 2 oktober 2022 wel degelijk werd gehoord door een politieambtenaar. Verzoekende partij verklaarde ongehuwd te zijn en één broer in België te hebben. Zij maakte geen gewag van enige medische problematiek die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Uit haar antwoorden blijkt dat verzoekende partij, die blijkens het administratief verslag zowel Engels als Albanees spreekt, wel degelijk de haar gestelde vragen begreep. Indien de verzoekende partij immers de vragen niet zou begrepen hebben, dan zou de politie haar verklaringen inzake onder meer haar familiale situatie niet kunnen genoteerd hebben.

Daarenboven, waar verzoekende partij de feiten van fietsdiefstal ontkent, zonder dat zij enig begin van bewijs bijbrengt van haar verklaringen dat zij de fiets gekocht zou hebben, wijst de Raad erop dat haar ontkenning geen afbreuk doet aan de vaststelling dat ten aanzien van haar wel degelijk een proces-verbaal wegens fietsdiefstal (op heterdaad) werd opgesteld en dat – ook bij gebrek aan veroordeling – de verwerende partij rekening mag houden met dit gegeven in de beoordeling inzake de duur van het inreisverbod. Daarbij benadrukt de Raad nogmaals dat de verwerende partij niet enkel dit gegeven in rekening heeft gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, maar evenzeer heeft vastgesteld dat verzoekende partij geen belangen heeft op het Belgische grondgebied en dat er ook geen medische problemen zijn die het treffen van het inreisverbod verhinderen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij nog elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

2.9. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER